

מסורת הש"ס

^(א) לקמן י"ד.

—

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה ולקמא וסי' ומי"ט הדדית כך הא: ^(ב) ד"ה מני וסי' והרי זו כפקידה: ^(ג) תוס' ד"ה הא שאר וסי' דכה"ג אמרין לקמן. י"ב גזף מ': ^(ד) ד"ה ר"מ וסי' דנפמון. י"ב דף ו ע"א: ^(ה) בא"ד מטמאה עגמה וקדשים למפרע והיינו לענין שמקולקלת כג"ל: ^(ו) בא"ד הרואה כחם חורששת משום:

—

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"ם הוא ב' ונראה לפרש ר"ם היא ע"י גר"ם רפ"צ דערלה:

—

מוסף רש"י

בשני עדים. שני קדשים לקמן (ברכות יז.) אחד לו ואחד לה. לקמן לאחר שמשים (קטן טז.).

—

תוס' הרא"ש

ובריייתא דברי הכל. כלומר א"ר דוסא מודה דשלא בשעת וסתא מטמאה מעת לעת וכ"ש דהא אפי' בשעת וסתא מטמאה מעת לעת מי' פשיטא דבריייתא לא אתיא

אלא כ"ר דוסא מרקתני שאם תראה שלא בשעת וסתא מטמאה מעת לעת מכלל דבשעת וסתא היה שעה. ולישנא קמא קי"ל כרבנן כסותא דמתני' ולישנא בתרא קי"ל כ"ר דוסא. וסתא דמתני' ורי' דוסא (וקתני) ותק"ק לא פליגי דהא לקמן פסקי' כ"ר אליעזר דאמר ד' נשים דיין שעתו: לחומרא מוקמינן. וא"ת ומעיקרא אמאי לא אוקמיה לחומרא. וי"ל מקמי דשמעי ליה ניתא ליה לאוקמא לקולא ותהוי מתני' דבויי הכל אבל השתא דשמעי ליה כיריתא דממה נפשך חד מנייהו דברי הכל [לא ניתא ליה] לאוקמי לקולא ^(א) ומתני' דבויי הכל ובריייתא רבי מאיר היא דמחמיר בכתמים. פרש"י

טפי מבראיא וקשה דרבנן נמי אשכחן דמחמיר דרורא אפי' ד מטמאה מעת לעת והיינו דוקא ל"ר מאיר

כדאמר לקמן פרק כל היד. ומיהו קשה דלא הוה ליה למימר דמחמיר בכתמים אלא ר"מ היא דתניא וכו' הלכך נראה לפרש דמחמיר בכתמים בעלמא טפי מדרבנן כדתניא בפי' בא סימן הרורא כחם הרי זו מקולקלת וחורששת משום זוב דבוי' ר' מאיר וחכמים אומרים אין בכתמים משום זוב והתם נמי אמרין בגמ'

מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס ולהכי מיקיל נמי הכא כדתניא כ"ר וכן משמע בירושלמי דערלה פרק התרומה דקאמר ר' מאיר מחמיר דברביתו ומייתי מהך דחורששת משום זוב: אין מכניסו לחורין ולסדוקן הלכך לא הוי בדיקה. מכאן משמע דכל

ולקמא איפכא. כדאוקמיה מעיקרא ומ"ט ^(א) הדרי זה הא שפיר מני לאוקמי מתני' דברי הכל ובריייתא רבנן: **לקולא ולחומרא**. מעיקרא אוקימנא לקולא דצשעת וסתא דברי הכל דיה שעמה ובשלא צשעת וסתא פליגי והשתא אוקימנא פלוגתא צשעת וסתא ואיכא דמחמיר ומטמא לה למפרע ושלא צשעת וסתא ד"ה מטמאה למפרע: **קטני שאם טראה**. כמו אמר מר: **שאם טראה כו'**. אלמא דטעם דכתמה מטמא למפרע משום דאשכחן זהו ראייה טמאה למפרע דהשתא לא הוה כתמה חמור מראייתה וס"מ דאשה דיש לה וסת הוא דפלוג רבנן בין כתמה לראייתה דכתמה מטמא למפרע ובראייתה דיה שעמה משום דבראייתה שלא צשעת וסתא אשכחן טומאה למפרע: **הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן**. כגון ארבע נשים ^[א] דלא אשכחן זהו ראייה טמא' למפרע כתמן נמי אינו טמא למפרע: **כתמן כראייתן**.

מכאן ואילך טמאות: **חוץ מסינוקס כו'**. דאפילו מכאן ולהבא נמי לא והא דאמר בתולה דמים כתמן כראייתן מכאן ולהבא מיהא טמאה היינו דכהגיע זמנה לראות ולא ראתה: **מולדלני צדס**. ולא ידעה אי אחי מגופה אין לל: **אין חוששין לה**. ואפילו אין לה צמה לתלות דצדוק של טבחים לא עברה איכא למימר עברה ולאו אדעתה דהא צגופה אין לתלות כל עיקר דכתמין דרבנן יניחו ובי גזור רבנן דהגיע זמנה דדס מלוי זה אצל זהא לא גזור הואיל ואין זה דמים. ולקמן מפרש איזה הוא זמנה משיגיעו ימי הנעורים שהציאה שמי שערות או צת י"צ שנה ויום אחד ואע"פ שלא הציאה שמי שערות: **ומי אים ליה לרבי חנינא כסס כלל**.

בארבע נשים ואפילו מכאן ולהבא: **דמחמיר צכתמים**. טפי מבראייתה דלריתא ארבע נשים הואיל ואין דס מלוי צבן אמרין השתא אחי ומכי אחי חזיתיה אצל צכתם איכא למימר אחי צדקה לחלוק מעיקרא הוה אישתכח: **רבי חנינא צן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כסתן כראייתן**. כלומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן לטמאה מכאן ולהבא: **יש לה כסס**. מכאן ולהבא אע"פ שלא ראתה מימיה: **אינו ממעט**. על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: **שמהומה לניסה**. ממהרת לשמש: **אחד לו**. שמקנה צו צעמלו: **וסתפנה צכבה ורע**. ואפי' דלאחר תשמיש נמי לא ליהוי כפקידה קמ"ל: **ואי צעים אימא**. לעולם חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש ואפ"ה הרי זו כפקידה אללאחר תשמיש קאי. וא"ת עד שלפני תשמיש למה הווכר מתניתין תרתי קמני ואשמועינן תנא דמתניתין דשני גדיוקת אכרכוה רבנן וה"ק ומשמשת צעדים כלומר

מלוא עליה לשמש צעדים ואע"פ שיש לה וסת הרי זו כפקידה ההוא דלאחר תשמיש: **והא המשמש קטני**. דלאו לשון מוצה הוא אלמא חדא קתני ומשום הרי זו כפקידה נקט לה וה"ק ואשה המשמשת צעדים הרי זו כפקידה ואקמא נמי קאי דאי אצתרא לחודה ראשון למה הווכר: **סני ומשמשת**. ומרתי מילי יניחו וה"ק מלוא עליה לשמש צעדים והרי ^(א) כפקידה אצתרא וקמא לא נקט ליה אלא לאשמועינן דמלוא לצדוק קודם תשמיש: **השפא מעס לעס**. דלתמול דזמן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדים: **מפקידה**

שמאי פרק ראשון נדה

ובריייתא דברי הב"ע. דשלא צשעת וסתא מטמא למפרע אצל לגמרי לא אחי כרבנן דלדידהו אפי' צשעת וסתא נמי וא"ת מעיקרא מאי סבר דאמרי' איפכא ולא אמרי' לחומרא ויש לומר דמעיקרא צעי לאוקומי מתניתין ככ"ע אצל כשהציא הבריייתא לא

מני לאוקמי ככ"ע הדר ציה וקאמר לחומרא: **הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן**. משמע שיש להחמיר ביש לה וסת טפי מצד' נשים א"כ ר' דוסא דאמר ציש לה וסת דיה שעמה כל שכן דאית ליה צד' נשים וקשה דא"כ לקמן ^(דף יז:) דפסיק כרצי אליעזר צד' אמאי חשיב הך דהדיהו כיון דרבי דוסא סבר כותיה לא ה"ל למיחשב דכה"ג אמרין ^(א) לקמן וי"ל הא דציס לה וסת כתמה טמא למפרע לאו משום דמחמיר טפי מד' נשים אלא משום דגזור צשעת וסתא אטו שלא צשעת וסתא אט"ג ^(א) לקמן וי"ל הא גורמין: **ר"מ** היא דמחמיר בכתמים. פירש"י דמחמיר צכתמים טפי מבראייה ואין נראה דא"י מה לו להש"ס להאריך ולומר דמחמיר צכתמים הוה ליה למימר ר"מ היא דתניא וכו' ולא יותר ותו דצמון ^(א) תניא הרואה כחם מקולקלת למנינה וצרואה דס אינה מקולקלת למנינה אלמא שאר תנאים נמי אחמירו טפי צכתמים מבראייה ואע"ג דהך ברייתא כ"ר"מ דקתני מטמאה את צועלה למפרע וצפרק כל היד ^(לקמן דף טו.) אמרין דוקא לר"מ מטמאה צועלה למפרע מכל מקום הא דמקולקלת למנינה מיהו אחי אחי ככ"ע וכן שילהי צא סימן ^(לקמן ג:) תניא הרואה כחם מטמאה עצמה ^(א) למפרע צקדשים והיינו לענין שמקולקלת למנינה כמו שאפרש שם צע"ה ^(א) ונראה לפרש רבי מאיר היא דמחמיר צכתמים שהוא רגיל להחמיר צכתמים טפי מרבנן כדתנן פרק צא סימן ^(שם ג:) הרואה כחם ^(א) חוששין משום זוב דברי ר"מ סומא אומרים אין צכתמים משום זוב ואמרי' התם מאן חכמים ר' חנינא צן אנטיגנוס דמיקל יותר צכתמים כדאמרין הכא וצכמה דוכמי מחמיר ר"מ כדאמרין לקמן ^(דף נט:) גבי אשה שעושה לרביה וצפרק כל היד ^(לקמן דף יד.) אמרין צדקה צעד ^(שאלין) צדוק לה והינחה צקופסא ולמחר מנאא עליו דס ר"מ מטמא וחכמים מטהרין ולכן קאמר הכא ר"מ דמחמיר צכתמים ואע"ג דצפי' האשה ^(לקמן דף נט.) תניא השאילה חלוקה לנכרית אינה תולה צנכרית ר"מ אומר תולה צנכרית אלמא מיקל טפי מרבנן מ"מ צרוב מקומות מחמיר: **כל' הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו כו'**. לא זו אף זו קתני: **תני' ומשמשת**. אף על פי שאמרו דיה שעמה: **השתא מעת לעת ממעטת**.

פירוש השתא מעת לעת דפשעה ולא צדקה שחרית כי צדקה ערבית ומנאא טמאה צדיקה של להרים דלאחר תשמיש מיעטה דלא מטמאה מעת לעת כל שכן כשצדקה שחרית ולא פשעה כלום דממעטת דלא מטמאה משחרית:

מסיע **מפקידה** **השפא מעס לעס**. דלתמול דזמן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדים:

בדיקה נשים שצריך להכניס לחורין ולסדוקן. ובענין אחר לא מיקרי בדיקה אלא קינוח וכן מוכח לקמן בסוף פירקין גבי אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת לחייב בעלה חטאת: **השתא** מעת לעת ממעטת. אפי"פ פשעשה ולא בדיקה כראוי לא ^[מטמאה למפרע] מפקידה לפקידה שלא הפסיקה בבדיקות מיבעיא:

^(א) אינו מצינ דאס נוקמא לקולא כברייתא אחיא כרבנן ואיט כסודלאה והדבר ג"ע.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.

ה.